

Matej Krajnc

Tišina je odpisala dolgove

Izpreženec

Tišina je odpisala dolgove.
Izpreženec opreza pred dvermi.
Jih bo odprl hišni ali hišna?
Kdo bo sedel v kočiji, ga skrbi.

Sprašuje se, kdo bo zašvital z bičem,
kdo prvi izvedel: ohceti ne bo?
Sprašuje se, kaj bo porekla ona,
namesto da ta hip bi bil že z njo.

Da bi njegov pogled odgnal vse dvome,
ki sta vzbudila vzgoja jih in čast,
da bi prijel rezilo njenega očeta
in rekel: maščevanje – božja mast!

Tišina je odpisala dolgove.
Na vrtu je vse mirno. Poldan je.
Kočija se pripelje sama. Prazna.
Brez konjev. In predvsem brez potnice.

Dvorna križanka

Dvorana vodoravna in navpična.
In strop počasen. Niža se. Ustavlja.
In zunaj mrak, oblečen kot spletična.
Suh kot svetnik in priden kakor mravlja.

Kot svinčniki postavljeni dvorjani.
Drže se kot grobovi po dežju.
Milo bi jih označil z "zadržani",
nekako po inerciji so tu.

In dvorni gospodar, ki spet zamuja.
Pa hči njegova, ki ji skriva obraz,
da je še bolj odmaknjena in tuja,
nekakšen čuden nakracan šop las.

Pa gremo. Čas je vendarle odmerjen.
Orkester tudi. Vsaj tako se zdi.
Prvi violinist kot vedno našopirjen
in pianist s krvavimi očmi.

Dvorana vodoravna in navpična.
Orkester uglašen kot kak floret.
In igra bo, kot venomer, pravična;
kdor preživi, bo v križanki ujet.

Mir

Deževje je počasno in betežno.
Kdo ve, kdo ga nocoj je zaposlil.
Kdo ve, kdo mu je prsni koš odprl
in vanj predzimski veter naselil.

Po ulicah zavija kot ob sodbi.
Kakšna je že? Tega nihče ne ve.
Porotniki sedijo kot v hipnozi.
Pod njimi pa Richepinovo srce.

Nekje za sedemnajstimi plotovi
se mir oblači v čipke in lasuljo.
A vendar še v tako bogati opravi
spominja bolj na Lukeža Drnuljo.

Deževje je počasno in betežno.
Ob misli na zaroto se smehlja.
Počakaj vendar, čudežna postava!
Tu, kjer zvoniš, nikogar ni doma!

Ode

Z električno kitaro vasovalec
in s prečno počesanimi lasmi
pride pod okno izvoljene device
in tam izve, da to že dolgo ni.

Da je bila že večkrat omožena,
čeravno ode pravijo drugače.
Da je bila precej okrog, po svetu,
pisala čeke in nosila hlače.

Da je imela starca v Amsterdamu,
mladeniča na robu Monte Carla,
pa tri dekleta v getu Budimpešte
in da je zdaj izčrpana in stara.

Da raje ima akustična glasbila
in da ji štrom škoduje za srce.
"Pojdi že stran, neumni vasovalec,
ki sploh ne vem, kako ti je ime!"

In vasovalec sede ob cestišč
in skrušen tuhta: nisem na tekočem.
Da ljubi jo, edino to razume.
Da ona njega ne, verjeti noče.

In od nekod zavije mrzel veter
in kakor v starem filmu je prizor,
le da je Errol Flynn že zdavnaj mrtev
in tudi vasovalec je tam gor.

Kdo torej hodi pod dotična okna
z električno kitaro žvrgolet?
Očitno beremo napačne ode
ali pa pravim nočemo verjet...

Ure

Ure umrlih se baje prav dobro
prodajajo na črnih trgih. Hja...
Trg ur cveti. Raja prav nespodobno
zažene se med robo. Baranta.

Najraje imamo, če nam podarijo
kakšno malenkost. Ampak ur nikdar.
Te plačamo. A plačamo po svoje.
Preudarno vanje vložimo denar.

Vsaj mislimo tako. Ker smo zabiti.
Ker branjevce kar tikamo, kajne,
čeprav jih pravzaprav sploh ne poznamo,
ne vemo, kaj kdo izmed njih v resnici je.

A sklonjeni nad krstami molčimo.
Pokojnika pogledamo v zapestje.
V oči tako ali tako ni nič več lep.
In cvetje je... Takšno kot vsako cvetje.

Ure umrlih pa se prav spodobno
pojavnajo v osebnih zbirkah teh,
ki jim izvor blaga pove bolj malo,
in če jim že, jim gre ob tem na smeh...